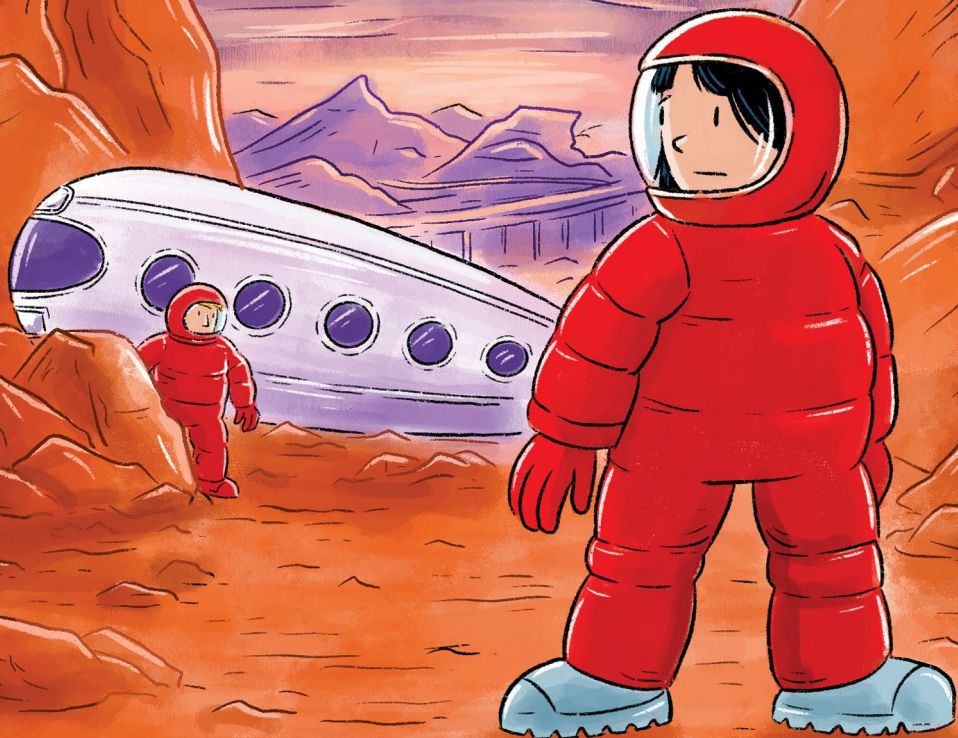

MÁR
TUDOK
OLVASNI

3.
SZINT

Marék Veronika
**LANDOLÁS
A JÖVŐBEN**

Baranyai (b) András rajzaival

MÓRA

Marék Veronika

LANDOLÁS A JÖVŐBEN

MÓRA
KÖNYVKIADÓ

1.

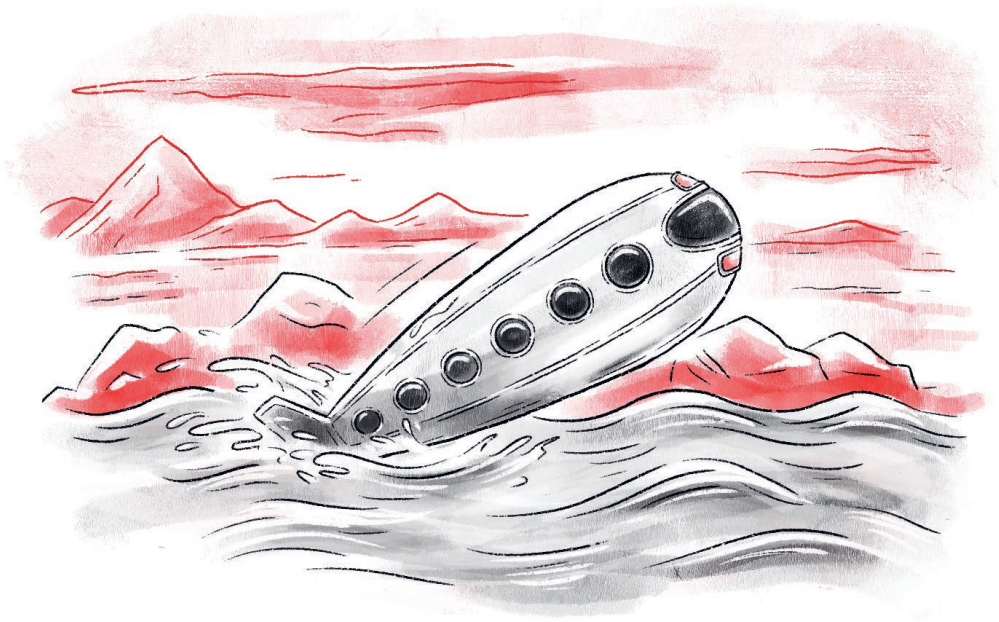
A gyerekek közül Ato szállt be utoljára a csepp formájú repülőgépbe. Dühösen huppant bele a kényelmes ülésbe. Nem jutott neki hely a másik gépen, az osztálytársai között. Itt bezzeg mindenki idősebb volt nála legalább három évvel.

Meghallotta az egyik fiú – Tix – ingerült, félhangos suttogását:

- Mi az, óvodásokat is viszünk magunkkal?
- Nyugalom... – Ato lassan kifújta a levegőt, hogy ne legyen dühös.

Szerencsére a sutyorgás abbamaradt. A repülőgép megrázkódott és felszállt, elindult hosszú útjára. Két másik gép is csatlakozott hozzá.

Elkezdődött a 2503-as tanév utolsó iskolai kirándulása. A gyerekek minden évben egyszer

feljöttek a tenger alatti városokból, és körbeutazták az elhagyott Földet. A látnivaló mindig ugyanaz volt: üres épületek, felperzselt rétek, kiszáradt folyók, elszáradt erdők. A Föld csupasz bőrét nem borította se fű, se virág.

A víz alatt az emberek biztonságban voltak. Nem kellett félniük többé a hőviharoktól. A világításról és a szellőzésről hatalmas energiafor-

rások gondoskodtak, az élelem pedig egyenesen a tengerből érkezett.

Az emberiség nem adta fel a reményt: a felszínen óriási, fehér buboréksátrakat hoztak létre, amelyekben féltő gonddal őrizték a fák fajtáit, a bokrokat, a füveket és az állatvilágot. Semmit nem hagytak kipusztulni. Ato apja volt ennek a hatalmas és fontos vállalkozásnak a vezetője.

Ato a mozaikkarkötőjére pillantott. Anya: jól van. A húga: vidám. Apa aranyfényben ragyog. Hát persze! Nagy nap ez a mai!

Kono, a repülőgép idős, japán vezetője szót kért.

- Mint tudjátok, három éve csökken a hőség. A Földön egyre több az oxigén. Nemcsak a tengerpartokon, ahol mindig fúj a szél, hanem a szárazföldön is egyre többször bukkanunk oxigénre.

Újra reménykedhetünk a Föld újjászületésében. Ma végre kinyílnak a buborékok, hogy a fák fotoszintézise elindulhasson, termeljék az oxigént és a párát, amiből lassanként felhők lesznek. Végre eső hullhat a kiégett talajra! Kizöldülhet a Föld! Ti most tanúi lehettek az első buborék kinyitásának. FigyeljeteK jól!

A gyerekek az ablakokhoz tapadtak. Lent valóban ott állt egy hatalmas buboréksátor. Mintha egy lufit pukkasztanának ki, hirtelen összeesett, s alóla élénkzöld erdő tűnt elő.

Mindenki tapsolt. Váratlan gyönyörűség volt az eleven erdő látványa. Később egy másik buborék kinyitását is láthatták: elefántok, zsiráfok, antilopok rohantak ki a zöld legelőről, és széledtek ezerfelé. A gyerekek ujjongtak.

- És most folytatjuk utunkat a szokott útvonalon! - jelentette be Kono.

Ato a karkötőjére pillantott. Az ő kockája zavarosszürke volt, olyan, amilyen a kedve. De apjáé sugárzott. Ato irigykedve nézte.

- Sosem leszek olyan sikeres, mint apa... - azzal bánatosan alvásba menekült. Amikor felébredt, furcsa dolgot vett észre. A karkötő összes kockája elsötétedett! Ato hiába nyomogatta a gombokat, mozaikkarkötője nem működött többé.

- Valami baj történt! - kiáltotta Kono. - Elvesztettük a kapcsolatot a többiekkel. Nem működnek a kijelzőink. Le kell szállnunk! Kézi vezérlésre állok. Kössétek be a biztonsági öveket. Gyorsan!

És már ereszkedtek is lefelé. A fények kihunytak a gépen. Süvítve szálltak egyre lejjebb, aztán egy zökkenéssel földet értek.

- Valahol Észak-Amerikában landoltunk - halották a gyerekek Kono hangját. - Áramforrásaink sajnos lemerültek. Nem tudjuk, hogy miért. Meg kell várnunk a segítséget. Remélem, hamar értünk jönnek.

A gyerekek dühösen nyomkodták mozaikkarkötőiken a gombokat - de hiába. Elérhetetlen volt a család, az otthon. Az ablakból sivár sziklák bámultak rájuk.

Tix szólalt meg:

- Kono, hogyan találnak majd ránk? Hiszen nem tudunk segítséget kérni...

- Bízunk az otthoniakban! Meg fogják oldani! Az a fontos, hogy nyugodtak maradjunk. A csepprepülőnkben egy napig biztonságban várakozhatunk. Élelmünk, italunk egy napra éppen elegendő. Hamarosan úgyis ránk találnak.

- Jaj, én félek! - zokogott fel egy lány. Lepiszszegték.

- Javaslak néhány játékot - szólt Kono. - Úgy gyorsabban telik az idő. Réges-régi játékok, de jók.